

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῇ Βουλῇ: Ἀντιπολιτευόμενος ρήτωρ λέγει πρὸς τοὺς κυβερνητικούς:

— Σεῖς ποτὲ δὲν προσέχετε εἰς ὅ, τι λέγομεν.

Εἰς κυβερνητικὸς βουλευτῆς:

— Βέβαια· ἡ δεξιὰ πρέπει ν' ἀγνοῇ τί πράττει ἡ ἀριστερά.

Ὁ πνευματικὸς ἐρωτᾷ πῶχον χριστιανόν, ἐξομολογούμενον διὰ νὰ μεταλάβῃ, ἐν ἐνῆστευσε:

— Μὲ τὸ παρὰ πᾶν, παπᾶ μου, πέρασαν μέραις ποῦ δὲν ἔβαλα μπουκά φωρὶ στὸ στόμα.

— Μὰ ἂν εἶγες θάτρωγες;

— Βέβαια θάτρωγα.

— Ὁ Θεὸς δὲν θέλει τέτοιες νηστείες μὲ τὴ βία.

— Ὁ Θεὸς μονάχα; Οὐ· ἐγὼ, παπᾶ μου, δὲν τες θέλω.

Ἰπάλληλος σιδηροδρόμου ἔκαμε τὸν ἐξῆς ὅριμον:

— Οἱ ἐπιβάται εἶνε μπαούλα ποῦ φορτώνονται καὶ ξεφορτώνονται μόνον τους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Historische Grammatik der hellenischen Sprache oder Uebersicht des Entwicklungsganges der Altgriechischen zu den neugriechischen Formen, nebst einer kurzen Geschichte der mittleren und neuesten Litteratur, mit Sprachproben und metrischen Uebersetzungen von Dr. H.C. Müller, Privatdocent a.d. Universität von Amsterdam. Τόμ. Α' καὶ Β'

Τὸ βιβλίον τοῦτο κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ φιλολογικοῦ ἐν Ἀμστελδοῦμῳ Συλλόγῳ συντεταγμένον καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ ὑποστηρίζον δὲν ἔτυχεν ἐν Γερμανίᾳ εὐμενοῦς ὑποδοχῆς. Αἰτία τούτου εἶναι ὅτι ἡ μὲν ἐπιγραφή Ἱστορικὴ Γραμματικὴ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης κτλ. φαίνεται πολλὰ καὶ μεγάλη ἐπαγγελιομένη, τὸ δὲ περιεχόμενον αὐτοῦ δὲν ἐκρίθη ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἐπιγραφῆς. Τὸ ἔργον τῆς ἱστορικῆς Γραμματικῆς δὲν εἶναι νὰ παρατάσῃ τοὺς γλωσσικοὺς τύπους τῶν διαφόρων περιόδων, ἀλλὰ νὰ ἐξηγήσῃ πάντα τὰ γλωσσικὰ φαινόμενα πάσης ἐποχῆς ἐκ τῶν ἀναλόγων φαινομένων τῶν προγενεστέρων χρόνων, παρέχουσα ἐκαστοτε τοὺς ἱστορικοὺς, φιλολογικοὺς, φυσιολογικοὺς κτλ. λόγους, δι' οὓς τὰ νέα προέκυψαν ἐκ τῶν παλαιῶν ἢ ἀντ' αὐτῶν. Τοιοῦτον ἔργον οὐδ' ἐπεχείρησεν ὁ συγγραφεὺς καὶ ἐκ τούτου αἰ δεινὰ ἐπικρίσεις καὶ κατακρίσεις.

Ἄλλ' ὅμως λεκτέον πρῶτον ὅτι τοιαύτην ἱστορικὴν Γραμματικὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης οὔτε ὁ κ. H. Müller οὔτε τίς ἄλλος τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων δύναται νὰ συντάξῃ, ἀφοῦ ἡ μὲν νῦν λαλουμένη κεῖται παρεληλυμένη καὶ ἀκαλλιέργητος, αὐτὸ τοῦτο τοῦ Ὀβιδίου rudis indigestaque moles, διςχιλιετής δὲ γλωσσικῆ ἱστορία ἐλάχιστον μέχρι τοῦδε οὐδὲ μεθοδικῶς ἐξετάσθη. Καὶ δεύτερον ὅτι οὐδ' ἐσκόπει κινῶν ὁ συγγραφεὺς νὰ συντάξῃ τοιαύτην τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἱστορικὴν Γραμματικὴν, ὅποιαν λ. χ. ὁ Γρίμμιος τῶν Γερμανικῶν ἢ ὁ Δελίσιος τῶν Ῥωμανικῶν γλωσσῶν, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ παράσῃ εἰς τοὺς ἐταίρους τοῦ Συλλόγου καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ Ἑλλάδος συνοπτικὴν καὶ σύντομον εἰκόνα τοῦ τυπικοῦ τῶν σπου-

δαιοτάτων φάσεων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἄνευ τινὸς ἐπιστημονικῆς γλωσσολογικῆς ἐρεῖνης περὶ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν. Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης προέκυβεν ἡ σύστασις τοῦ βιβλίου καὶ δὴ καὶ αἱ ἐλλείψεις αὐτοῦ.

Εἶναι δηλ. γνωστὸν πόσον οἱ τὸν φιλολογικόν Συλλόγον Ἀμστελδοῦμου ἀποτελοῦντες λόγιοι ἀγωνίζονται εἰς εὐρυτέραν γνῶσιν καὶ διὰδосιν τῆς νεωτέρας γλώσσης καὶ φιλολογίας ἡμῶν καὶ μετὰ πόσου ζήλου προσπαθοῦσι ν' ἀποδείξωσι τὴν γνησιότητα τῆς προσφορᾶς καὶ συστήσωσι τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης ἡμῶν μετὰ τῆς νέας προσφορᾶς ὡς γλώσσης διεθνούς. Ἄν ταῦτα εἶναι σήμερον ἐφικτά, ἄλλος λόγος· τὸ βέβαιον ὅμως πάντοτε εἶναι ὅτι οἱ καλοὶ κάγαθοι οὗτοι ἄνδρες, αἱ τὴν γλῶσσαν ἡμῶν καλλιεργοῦντες καὶ θερμῶς συνιστῶντες, καθίστανται διὰ τῶν ἀγώνων αὐτῶν τούτων ἄξιοι τῆς ἡμετέρας ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως· θὰ ἔλεγον καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ἂν ἐπέιθοντο, ὅτι ὁ τρόπος, καθ' ὃν ταῦν ἐπιδιδόκουσιν, εἶναι κατὰ πάντα ὀρθός· ἀλλ' οὔτε περὶ τούτου πρόκειται τῶρα οὔτε ἐγὼ νομίζω ἐμαυτὸν ἱκανόν νὰ δώσω μαθήματα τῆς τοιαύτης διδασκαλίας εἰς τινας.

Ἐπειδὴ δὲ θηρεύουσι τὴν εἰσαγωγὴν τῆς νεωτέρας προσφορᾶς εἰς τὰ τῆς Ἑσπερίας Γυμνάσια καὶ τὴν διὰδосιν τῆς νέας γλώσσης ἡμῶν εἰς ὅσον οἶόν τε πλείους χώρας, ὥστε τέλος καὶ διεθνῆς νὰ καταστῇ, ἀναγκαίως ἐπιβάλλεται αὐτοῖς, ἵνα πρῶτον προβάλλοντες καὶ ἐξαίροντες τὰς ὁμοιότητας τῆς νέας πρὸς τὴν ἀρχαίαν δεικνύωσι κατὰ τὸ δυνατόν αὐτοῖς ὅτι ἡ προσφορὰ καὶ τὸ τυπικὸν τῆς γλώσσης δὲν μετεβλήθη οὐσιωδῶς ἀπὸ τῶν δοκίμων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς, δεύτερον προτιμῶσι τὴν γραφομένην ἢ καθαρεύουσαν τῆς δημοτικῆς, ἅτε ταύτης πλέον διαφερούσης ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, καὶ τέλος φροντίζουσι διὰ τούτων περίπου βιβλίον, ὅποια ἡ Γραμματικὴ καὶ ἡ Χρηστομάθεια τοῦ κ. H. Müller νὰ παρέχουσι χάριν τῶν πολλῶν λογίων, οὐχὶ ἐπιστημόνων ἑλληνιστῶν συναφῇ καὶ συνοπτικὴν εἰκόνα τῆς καθόλου Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὅπως ἐν ταύτῃ ὡς ἐν πανοράμῳ διαφαίνεται ἡ ἐπιζητούμενη ἐνότης τῆς γλώσσης. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρατάσσεται τὸ παρ' Ὁμήρῳ τυπικὸν τῷ Ἀττικῷ καὶ τούτοις πάλιν τὸ νεώτερον τῆς τε καθαρεύουσας καὶ τὸ τῆς δημοτικῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρατίθενται ἐν τῇ Χρηστομαθείᾳ ἀρχαῖα καὶ μεσαιωνικά καὶ νεώτερα κείμενα καὶ μεταφραζόμενα οὐχὶ βεβαίως χάριν τῶν ἑλληνιστῶν ἀλλὰ τῶν πεπαιδευμένων καθόλου καθίστανται προσίτα αὐτοῖς. Τοῦτο ἐσκόπει καὶ ἐξήγησε νὰ ἐπιτύχῃ ὁ κ. H. Müller, οὐχὶ δὲ ἐπιστημονικὴν τῆς γλώσσης ἡμῶν μακρὰν ἱστορικὴν ἐξέτασιν, εἰ καὶ παραδόξως ἐπέγραψεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ βιβλίου του τηλικαύτην ἐπιγραφὴν.

Εἰς παρατηρήσεις περὶ τῶν καθ' ἑκαστα δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νὰ εἰσέλθω, εἰ καὶ πολλὰ θὰ ἡδύνατο τις νὰ παρατηρήσῃ· τοσοῦτο μόνον ἀνάγκη νὰ εἰπῶ, ὅτι ἡ μόνη ὁδὸς ἐν τῇ προσφορᾷ, ἣν προτείνει ἡμῖν ὁ συγγραφεὺς, ἵνα συμφωνήσωμεν μετὰ τῶν Ἑρασμικῶν εἶναι ἡμῖν ἀπολύτως ἀδύνατος, τοῦτο δ' οὐχὶ διότι πιστεύομεν ἀδιστάκτως ὅτι ἡμεῖς σώζομεν τὴν ἀρχαίαν προσφορὰν τοῦ ν, η, οἱ, τῆς περιτριπωμένης καὶ τῶν μακρῶν φωνηέντων, ἀλλὰ διότι — δὲν δύναμεθα. Δὲν δύναμεθα, λέγω, νὰ προσφέρωμεν ἄλλοι μὲν ὕπνον γλῆκνν (ipnon γλῆκιν), ἄλλοι δὲ ὕπνον γλῆκῡν, καὶ ἄλλοι μὲν ζητῶ (zito), ἄλλοι δὲ jeto ἢ dzetó κτλ. διότι τότε ἀληθῶς θὰ ἐπανελαμβάνετο ἀφεύκτως ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ψυχάρη προφητικὸς ἐπισεισθεῖσα ἡμῖν Γραφικὴ σύγκυσις τῆς πυργοποιίας. Ἡμεῖς ἔχομεν συνεχῆ ἱστορικὴν παράδοσιν τῆς γλώσσης ἡμῶν καὶ αὕτῃ λέγει πρὸς ἡμᾶς, ὅτι γλῆκνς ὕπνος, καλὴ νύχτα, ἐτίμησα πολὺ, καλὴ παροιμία, ἄσχημη μυῖνα κτλ. πάντα προσφέρονται ὁμοίως· ταύτην τὴν προσφορὰν ἔχοντες ἐν παντὶ

τῶ θησαυρῷ τῶν σωζομένων λέξεων, ἀποβαλόντες δὲ καὶ τὴν ἐξὶν τοῦ προσφέρειν διφθόγγους καὶ μακρὰ φωνήεντα καὶ τὴν περιπωμένῃ καὶ τὸν φθόγγον ὅ κτλ. οὕτε τὰς παραδοθείσας ἡμῖν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν λαϊκὰς λέξεις δυνάμεθα νὰ μεταποιήσωμεν κατὰ τὴν προφορὰν, ἵνα καταστήσωμεν αὐτὰς ἀρχαιοπεπεστέρας καὶ δὴ ἐπιτηδεύας νὰ μεσολαβήσουσι καὶ ἐπενέγκωσι τὴν ἔννοιαν τῶν διεστώτων κομμάτων, οὕτε εἰς ὅσας ἐκ τῆς ἀρχαίας γλώσσης δανεισθώμεν λέξεις πρέπει νὰ ἀδω-
μεν ἄλλην ἄγνωστον ἡμῖν σήμερον προφορὰν· οὐ μόνον διότι τοῦτο ἀποβαίνει ἡμῖν εἰς ἄκρον δυσχερὲς, ἀλλὰ καὶ διότι οὕτως οὐδεμία τῶν λέξεων τούτων θὰ καθίστατο, ὅπως καθ' ἑκάστην βλέπομεν γινόμενον, κατῆμα τοῦ λαοῦ, καθόσον διὰ τῆς διαφόρου προφορᾶς ταύτης θὰ ἡγείρετο Σινικὸν τεῖχος μεταξύ τῆς γραπτῆς καὶ τῆς λαλουμένης γλώσσης, πῶς τὸν μὲν ῥιζοσπαστικοὺς καὶ ἀνιστορήτοις τισὶ ἄλλ' οὐκ ἡμῖν τοῖς ἐν Ἑλλάδι ζῶσι καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς βέλτιον τῶν ἐν τῇ ξένῃ ἐπισταμένους. Εὐκολώτερον δυνάμεθα νὰ σινιμολογήσωμεν τοῖς Ἑρασμικοῖς, ὅτι μετεβλήθη ἐν τῇ φορᾷ τῶν αἰώνων ἡ προφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ νὰ θελήσωμεν νὰ μεταβάλωμεν ἡμεῖς σήμερον ἐκόντες αὐτὴν ὁπωσδήποτε καὶ πρὸς αἰσθητικὴν σκοπὸν. Ταῦτα οὕτε δυνατὰ εἶναι οὕτε ἡξιώσε ποτε τῶν ὀρθῶς φρονούντων Ἑρασμικῶν τις.

Ὅσοι τάνωτέρω βιβλία μέλλουσι ν' ἀναγνώσῃ, θὰ εὕρωσι πλὴν ἄλλων καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον πολὺ τιμὸν διὰ τὴν νέαν ἡμῶν γλῶσσαν, καθόσον ὁ Σύλλογος πολλὰ ὄφειεν δεχόμενος τοιαῦτα βιβλία κατέστησεν εἰς τὸν γραμματεῖα αὐτοῦ, τὸν συγγραφεῖα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου, δυνατὴν τὴν τοιαύτην καταγραφὴν. Τελευτῶν ἐπεύχομαι· εἰς τὸν συγγραφεῖα τὸ πᾶσι τοῖς συγγραφεῦσι πῶς τὸν δεικνόντι νὰ δυνήθῃ ταχέως νὰ ἐπιχειρήσῃ δευτέραν τοῦ βιβλίου τοῦ ἐκδοσιν διωρθωμένην καὶ βελτιωμένην.

Γ. Ν. Χ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος θὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ κατὰ τὸ θέρος τοῦτο ἐκδρομὴν εἰς τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας.

— Ὁ διάδοχος τοῦ μεγάλου δουκάτου Λουξεμβούργου Γουλιέλμος ἡρραβωνίσθη μετὰ τῆς πριγκιπισσῆς Λουίζης θυγατρὸς τοῦ διαδόχου τῆς Δανίας καὶ ἀνεψίᾳ τοῦ ἡμετέρου βασιλέως. Ὁ γαμβρὸς εἶνε τεσσαρακοντούτης καὶ ἡ νύμφη μόλις δεκαεπταετής.

— Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφικὴν σημείωσιν οἱ ἐν Γαλλίᾳ κατοικοῦντες ἄλλοδαποὶ ἀνέγρυνται εἰς 1,006,679. Τούτων οἱ περισσότεροι εἶνε Βέλγοι, 371,346. Οἱ Γερμανοὶ ἀριθμοῦνται εἰς 84,293· οἱ δὲ Ἕλληνες εἰς 1314.

— Τὸ δικαστήριον τοῦ Βερολίνου κατεδίκασεν εἰς διετὴ φυλάκισιν γυναικὰ γενεστοτάτην ὀνομαζομένην Βαλσκαν Τέπφερ, ἥτις ἐξέτελε· δὴθεν πνευματικὰ θαύματα ἐπὶ 20 ἔτη ἀπατώσα τοὺς εὐπίστους ὥς αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ὠκυλόγησε. Τὸ μεγαλύτερον θαῦμα ἦτο ὅτι ἐνεφανίζετο ὁλόφωτος ἀλείφουσα διὰ φωσφόρου τὰ ἐνδύματά της!

— Φοβερὸς ἀγὼν πυγμαχίας ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ μεταξύ ἐνὸς μαύρου ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιτηδεῶς ἐλθόντος καὶ ἐνὸς διασημοῦ Αὐστραλιανοῦ πυγμαχοῦ. Νικητὴς δὲ ἀνδείχθη ὁ μαύρος, ὅστις ἔλαβε καὶ τὸ καταβληθὲν στοίχημα ἐκ δύο χιλιάδων λίτρων.

— Οἱ Ἰαχρὸςπλάσται τοῦ Βελιγραδίου ἐκήρυξαν ἀπεργίαν ἐνεκα τῆς ἐπιβολῆς φόρου ἐπὶ τῶν γλυκιμαζῶν καὶ Ἰαχρῶτων.

— Εἰς τὴν Βραζιλιανὴν γερουσίαν ὑπεβλήθη πρότασις ὅπως ἐπιβληθῇ διὰ νόμου ἡ ἀποτέφρωσις τῶν ἐκ μεταδοτικῶν νόσων ἀποθνησκόντων καὶ ἰδρυθῇσι δη-

μοσθαί χάμιναι εἰς πᾶσαν πόλιν ἔχουσιν ἄνω τῶν 10 χιλ. κατοίκων.

— Εἰς περίφημος σκύλος δανικὸς ὀνομαζόμενος Πα-σας, ὅστις ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Παρισίοις ἐκθεσιν σκύλων, ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἑταιρίας πρὸς βελτιώσιν τοῦ γένους τῶν σκύλων ἀντὶ 3,500 φράγκων καὶ ἐδωρήθη εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

— Εἰς New Haven τῆς Ἀμερικῆς ἀπέθανε πρό τινας ἰδιότροπος γυνή, ἥτις διὰ τῆς διαθέκης τῆς ἐξεδίλωσεν ὅλον τὸ κατὰ τῶν σκύλων μίσος της. Κατέλιπε δηλαδὴ 50 χιλιάδας δολλάρια, ἥτοι 250 χιλιάδας φράγκα, ἵνα διὰ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ἀμειβῶνται αἱ πτωχαὶ οἰκογένειαι τῆς πόλεως αἱ ὁποῖαι ἐζησαν ἐπὶ δύο ἔτη χωρὶς σκύλων. Ἀμα ἡ διαθήκη ἐδημοσιεύθη, ἐννοεῖται, ὁλεθρὸς ἐπὶ πλῆθος κατὰ τῶν ταλαιπωρῶν ζώων, τῶν ὁποίων ἑκατοντάδες ἐθυσίσθησαν εἰς μνήμην τῆς μεγαίρας, μὲ τὴν ἐλπίδα μετοχῆς εἰς τὸ κληροδότημα.

— Κατὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην ἐν Πότσδαμ στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν ὁ ἐξαετὴς διάδοχος τοῦ Πρωσικοῦ θρόνου παρήλασε τὸ πρῶτον ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ συντάγματός του χειροκροτούμενος ὑπὸ τῆς μικρᾶς βασιλίσσης τῆς Ὀλλανδίας κατὰ δύο ἔτη μεγαλητέρας, ἥτις ἐθαύμαζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἀπὸ τινος φιλοξενεῖται.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Δι' ἐξόδον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἤρχισαν ἀνασκαφαὶ ἐν Πειραιεὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀνευρέθη τὸ ψηφιδωτὸν τῆς Μεδοῦσης. Τὰς ἀνασκαφὰς ἐποπτεύει ὁ ἐφορος κ. I. X. Δραγάτσας.

— Εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν ὁ κ. Le Blant ἐπέδειξεν ἐκ μέρους τοῦ κ. Μάξβελ Σομμερβίλ ψέλλιον ὀρειγάλκινον ἀνευρεθὲν πρό τινος πλησίον τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ φέρον ἐπιγραφὴν ἑλληνικὴν, ἐτι δὲ ἀνάγλυφα εἰς τὸ ἐν τέρμα λείοντα τρέχοντα πρὸς τὰριστερά καὶ εἰς τὸ ἄλλο ὄψιν συνεσπειρωμένον. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ψέλλιου εἶνε προσηρτημένη μικρὰ πλάξ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε γραμμένος δαίμων τρυπῶν διὰ λόγχης γυναῖκα ἐξηπλωμένην.

Φιλολογικά

Τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν τεῦχος (πρῶτον τοῦ δεκάτου ἐβδόμου τόμου) τῶν Mittheilungen τοῦ ἐν Ἀθῆναις Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου περιέχει τὰς ἐξῆς κυριωτάτας πραγματείας· Παρυστάσεις τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ P. Wolters. — Περὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σιβύλλης τῶν Ἑρυθρῶν ὑπὸ K. Buresch. — Περὶ τῆς ἀρχαίας ἐπὶ μαρμαροῦ γλυπτικῆς τῶν Ναξίων ὑπὸ B. Sauer. — Μνημεῖον ἐκ Βιβονίας ὑπὸ B. Graef. — Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐκ Βαλκανίας ὑπὸ P. Kretschmer.

Καλλιτεχνικά

Ἀπέθανεν ὁ Γάλλος γλύπτης Βονασιὲ ὁ πρεσβύτερος τῶν καλλιηγμάτων τῆς Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς καὶ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου.

Θεατρικά

Τρεῖς ἑλληνικοὶ θίασοι διδόνουν παραστάσεις ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ θέρος εἰς ὑπαίθρια θέατρα. Ὁ τοῦ Ἀλεξιάδου εἰς τὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας, ὁ τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη εἰς τὸν κήπον Ὀρφανίδου καὶ ὁ τῆς Κυρίας Παρσκειουσόπουλου εἰς τὸν παρλίσιον κήπον Παράδεισον. Ὁ θίασος τοῦ Ἀρνωτάκη μετέβη εἰς Πάτρας καὶ ὁ τοῦ Λεκατσῆ εἰς Βόλον.